

Óda a hetedik kerülethez

Hetedik kerület, Erzsébetváros –
nekem csak Keleti pályaudvar, Rákóczi út, Marek József utca, Klauzál tér,
apró kis pontok a térképen, valahol bennem életem megszgyekarói,
utazások, menedékhelyek, érzelmek rózzselángjai,
keresések, találkozások, felismerések, ábrándok, beteljesülések,
valamint mindaz, ami ennek az ellenkezője.

Hetedik kerület, Keleti pályaudvar –
a vágányok mellett kérjük vigyázzanak!, de különösen a hatodikon
vagy a tizenharmadikon tessék ügyelni, veszélyes arrafelé,
Avala Inter City érkezik délről, hozza szülőföldem ízét és szagát,
ujjamat a fénylő sínre helyezem, megsimogatom a vasat,
mely egyetlen kígyózó testként összeköt őseim emlékével,
hozza a délvidéki modernizmust szőröstül-bőröstül,
könyvemet szétkapkodják a Vörösmarty téren, mint a cukrot,
Tito után mindjárt Szombathy, ó régi szép idők, hetvenes évek,
amikor olvastak még Magyarországon, amikor a szabadságot jelképeztük.
Keleti pályaudvar, miért nem küldtél vissza hetvenben,
amikor először léptem le a vonatból galambszaros tetőd alá,
azóta is tart ez az örökös mozgás körülöttem, táskám folytonos
készenlétben,
bevetésre várva, indulni kell, megint csak jönni és menni, irány Kelebia,
amikor a határra érünk, rendre kimegyek és levizelem.

Hetedik kerület – Rákóczi út, Marek József utca,
barátok alkoholgőzös lakásai, védelmet nyújtó falak,

mert hát háború van arra mifelénk, kétszer is kerestek,
menjek békés hadgyakorlatra, egy kis éleslövészetre.
Biztosan kimentem már a formából, mi lehet néhai kalasnyikovommal,
fogja-e valamely gyilkos kéz a szlavóniai erdőkből, a baranyai falvakban,
én meg csak itt kuksolok szégyenszemre, micsoda semmirevaló férfi.
Dembinszky és Nefejejs utca sarka, visz író barátom a zöldségeshez,
nemrég még szabadkai volt ő is, de hát neki úgyszintén gyengéje a Keleti,
itt van közel, bármikor elugorhat, ha elkapja a honvágy, könnyek, ilyesmi.
Nem répa, zeller, paprika kell nekünk, persze, kemény balkániaknak,
hanem maró műpálinka miniatűr üvegcsében, vegyi gyümi,
majdcsak észhez térünk a sok felesleges és felejthető álomból,
apáink évszázados gyötrődéseiből, hűtlen szeretőink ígéréteiből.

Hetedik kerület – Klauzál tér,
itt lakott a fiam a csarnok másik felén, az Akácfa utcában,
tőle kaptuk a kismacskát, Cirkának kereszteltük,
mert milyen macskanév az, amelyikben nincs cé betű,
cicuskám, milyenek a te fonetikai tapasztalataid,
vagy ez most nincs napirenden, elmentél hetedhét országon túlra?
Mert azt mondják, hét élete van a macskának, a cicamicuskának.
Hetedhét ország, melyik is az? Heten mint a gonoszok, kik is ők?
Az indián varázsló hét másik világba képes betekinteni,
én pedig már ebbe az egybe se, Klauzál téri világ,
pedig egy jósnő szerint indián sámán voltam előző életemben
az Egyesült Államok és Kanada határán, már megint csak országhatár,
előveszem, és hugyozok rá, kiadom mindet magamból.

A csarnokban 330 forint fél adag pörkölt tarhonyával,
aztán van feles unikum 300-ért az egyik mellékutcában.
Tessen vigyázni, uram, nem látja, hogy áru érkezett?, ki kell rakodni!
A szabó is kirakta a szemetes mellé a macskaalmot átlátszó műanyagban,
megy itt a szociális demonstráció, tesszen csak nézni, uram,
csak tesszen, mi lesz így velünk, lám, itt ez a nagy sátor is a focista
cirkusznak.

Lementem én is az emberek közé, amikor gól volt, nem mertem ordítani,
hátha lefeküdtél már, hát akkor még volt ilyen,
nem kellett osonni, titokban találkozni ószeressel, gyümölcsárussal,
Zámbó Árpival és a többi művésszel, életművésszel,
a sok mocskos cigánnyal, geci, rohadt zsidóval,
bunkó magyarral, hülye arabbal, multiskizofrén multiplikációval,
klónozott zombival, a sok idióta kiskorúval,

a melegnek számára fenntartott szálló idegen lakóival,
ténferegni, kószálni céltalanul a park asztalai között,
pislogva frissen gittelt ablakod felé homályos szemekkel,
a fekete keretű ódivatú szemüveg alatt, sunyin remélni.

Micsoda retró, Klauzál tér.

Néha feltűnik Elekes Karcsi a kopott biciklijén, giccses képek újítoja,
vagy Boris, a német művész, aki szobákat fest, mint anno Kassák,
minden retró, időutazás a múltba, sárga disznóbőr táskám tanúsítja.
Bontják a Dohány utcai fürdőt, bemegyünk a romok közé,
s elképzeljük, hogyan lubickoltak itt a naiv békebeliek,
remélve, senki sem csaphat itt akkora hullámot,
hogy a történelem is komolyan beléremeg – aztán kicsit összeszedi magát.
Hét egyre győztük le a jugókat, a hetedik te magad légy,
azt a hétfán füttyülőjét, aztán eszembe jut Makkhetes,
bár jó messze, Szabadka mellett van, híres kocsmájával,
ahol talán Rózsa Sándor is megfordult, nyomában hét csendőrrel.

Hetedik kerület, hét decibeles³ utcazaj, hét hurok a szívémen,
mind hozzád vezet, csak meg ne botoljak, mert hétszer jaj nekem,
jaj, jaj, jaj, jaj, jaj, jaj, jaj – hétszer halok meg.

2006 szeptembere

